

Sygn. akt III AUa 980/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 r. w Szczecinie

sprawy R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 października 2014 r. sygn. akt VII U 2153/13

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

Sygn. akt III AUa 980/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił R. W. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych wskazując, że wnioskodawca nie posiada 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy odmówił zaliczenia do zatrudnienia w warunkach szczególnych okresów:

- od 23 marca 1973 roku do 8 października 1973 roku w M. (...) w W. na stanowisku traktorzysty, albowiem za ten okres pracy ubezpieczony przedłożył jedynie zwykłe świadectwo pracy,

- od 8 października 1973 roku do 14 marca 1987 roku w Państwowym Ośrodku (...) w W. (z wyłączeniem okresu służby wojskowej od 28 października 1974 roku do 7 października 1976 roku), ponieważ ubezpieczony przedłożył zwykłe świadectwo pracy,

- od 19 marca 1987 roku do 30 listopada 1991 roku w Spółdzielni Kółek Rolniczych w W. na stanowisku kierowcy ciągnika, ponieważ świadectwo pracy w warunkach szczególnych za ten okres nie zostało wystawione zgodnie z przepisami – nie wskazano w nim wykazu i pozycji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony, który domagał się jej zmiany oraz przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że w ww. okresach pracował w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy ciągnika i jako operator za i wyładunkowy oraz operator wózka.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Wyrokiem z dnia 8 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny i uzasadnienia prawne.

R. W. urodził się (...). Wniosek o emeryturę ubezpieczony złożył 3 czerwca 2013 roku. Ubezpieczony jest członkiem OFE, ale złożył wniosek o wykreślenie go z rejestru członków i przekazanie zgromadzonych środków do budżetu państwa. Na dzień 1 stycznia 1999 roku ubezpieczony udokumentował okres ubezpieczenia wynoszący ogółem 25 lat, 7 miesięcy i 16 dni, w tym żadnego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W okresie zatrudnienia, od 23 marca 1973 roku do 8 października 1973 roku w M. (...) w W. oraz w okresie pracy od 19 marca 1987 roku do 30 listopada 1991 roku w Spółdzielni Kółek Rolniczych w W., świadczył pracę na stanowiskach kierowcy ciągnika i pracował w warunkach szczególnych. Łączny wymiar zatrudnienia w wymienionych zakładach pracy wynosi 5 lat, 2 miesiące i 27 dni.

Ubezpieczony w okresie od 8 października 1973 roku do 14 marca 1987 roku pracował w Państwowym Ośrodku (...) w W. (z przerwą na odbycie służby wojskowej od 28 października 1974 roku do 7 października 1976 roku). W okresie zatrudnienia w powyższym zakładzie pracy ubezpieczony pracował na różnych stanowiskach m.in.: robotnika transportowo – magazynowego, brakarza – robotnika transportowego, robotnika transportowego – operatora wózka widłowego. Do obowiązków ubezpieczonego należało wykonywanie prac magazynowych, prac brakarza (ubezpieczony był członkiem komisji kierującej niektóre z podzespołów do kasacji, podpisywał protokoły) oraz prac rozładunkowych i załadunkowych podzespołów samochodów, maszyn rolniczych i ich części przy użyciu wózka widłowego – sztaplarki. Ręczny rozładunek i załadunek towarów miał miejsce sporadycznie, gdy zachodziła taka potrzeba, gdy trzeba było przenieść mniejsze i lżejsze rzeczy. Ubezpieczony okresowo otrzymywał dodatek szkodliwy za 4 godz. pracy dziennie w szkodliwych warunkach. Czynności załadunkowe i wyładunkowe nie były wykonywane przez ubezpieczonego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na podstawie przepisów art. 27, art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227) oraz przepisów § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie było ustalenie uprawnień ubezpieczonego do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym pozostawało, że ubezpieczony ma ukończone 60 lat, nie jest członkiem OFE i posiada wymagany ponad 25 letni staż pracy liczony na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia.1999 roku. Oznacza to, iż jedyną przesłanką jaką musiał ubezpieczony udowodnić w przedmiotowej sprawie była praca w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat według stanu na dzień 1 stycznia 1999r.

Sąd Okręgowy wskazał, że środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu lub inny dokument. Jednak w spornych przypadkach, uwzględnienie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach następuje po ustaleniu rzeczywistego zakresu obowiązków oraz wykonywania bezpośrednio i stale, w pełnym wymiarze czasu pracy tego zatrudnienia. W postępowaniu sądowym każdy istotny fakt (np. taki, którego ustalenie jest niezbędne do przyznania ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury), może być dowodzony wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

W celu ustalenia rzeczywistego wymiaru pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z akt osobowych ubezpieczonego oraz dowody z zeznań świadków, a także przesłuchał ubezpieczonego w charakterze strony.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę po przeprowadzeniu dowodu z zeznań zawnioskowanych świadków i ubezpieczonego oraz po analizie dokumentacji osobowej wnioskodawcy przyjął, iż R. W. udowodnił, że pracując w Spółdzielni Kółek Rolniczych w W. oraz w M. (...) w W. na stanowiskach kierowcy ciągnika, pracował w warunkach szczególnych. Dokumentacja zawarta w aktach osobowych ubezpieczonego z tych zakładów jednoznacznie wskazuje bowiem, iż ubezpieczony pracował wówczas, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika. Łączna długość tych okresów zatrudnienia to 5 lat 2 miesiące i 27 dni, co oznacza, iż ich suma nie jest wystarczająca do uznania odwołania za zasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego dane zwarte w aktach osobowych R. W. z okresu zatrudnienia w (...) w W. wskazują, że ubezpieczony nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy ciężkich prac załadunkowych i wyładunkowych oraz przeładunku materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie, a zatem pracy kwalifikowanej jako praca w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A Dział VIII poz. 1 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż w aktach osobowych ubezpieczonego R. W. znajduje się szereg dokumentów (w szczególności kolejnych pism ze wskazaniem wysokości wynagrodzenia i z określeniem każdorazowo zajmowanego stanowiska), z których w sposób jednoznaczny wynika, że w poszczególnych okresach spornego okresu zatrudnienia pracował on na stanowiskach: robotnika transportowo – magazynowego, brakarza – robotnika transportowego, robotnika transportowego – operatora wózka widłowego, co prowadzi do wniosku, że w spornym okresie ubezpieczony łączył różne stanowiska pracy. Powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego uzasadnia twierdzenie, iż brak jest podstaw do przyjęcia, by w czasie zatrudnienia w (...) w W. ubezpieczony wykonywał ciężkie prace przeładunkowe w pełnym wymiarze czasu pracy, czego potwierdzeniem jest również okoliczność, że ubezpieczony okresowo otrzymywał dodatek za 4 godziny pracy dziennie w szkodliwych warunkach.

Sąd Okręgowy wskazał, że niewątpliwie pracując przy obsłudze wózków widłowych i akumulatorowych część wykonywanej przez wnioskodawcę pracy podlega zakwalifikowaniu jako wykonywanej w warunkach szczególnych, w tym fizyczne prace przy przeładunku ciężkich towarów, jednakże jak zeznali świadkowie i sam ubezpieczony, ręczny załadunek i rozładunek materiałów miał miejsce sporadycznie. Praca ta stanowiła zatem zaledwie część obowiązków pracowniczych skarżącego, a zatem nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że do głównych obowiązków wnioskodawcy w spornym okresie zatrudnienia należało przemieszczanie się i transport z magazynu i do magazynu podzespołów maszyn rolniczych - zawieszek ciągników, skrzyń biegów, silników, mostów, podnośników, chłodnic czy kolumn kierowniczych - przy użyciu wózka widłowego.

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż istotą transportu towarów, a następnie ich przeładunku przy użyciu wózka widłowego jest ograniczenie, czy wręcz eliminacja wysiłku fizycznego i w konsekwencji praca tego rodzaju – sama w sobie - nie podlega zakwalifikowaniu jako ciężka praca załadunkowa i rozładunkowa. W realiach sprawy brak jest zaś podstaw do przyjęcia, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szkodliwych z uwagi na cechy i właściwości środowiska pracy takie przykładowo jak nadmierny hałas, zapylenie czy zanieczyszczenie chemiczne.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw aby zaliczyć ubezpieczonemu okres zatrudnienia od 8 października 1973 roku do 14 marca 1987 roku w (...) w W., do pracy w warunkach szczególnych. W konsekwencji uznał, iż udowodniony przed Sądem okres pracy w szczególnych warunkach przypadający do 31 grudnia 1998 roku jest krótszy niż wymagane 15 lat, co powoduje, że R. W. nie spełnia jednego z warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się ubezpieczony, który zaskarżył rozstrzygnięcie w całości, jednocześnie zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że praca wykonywana przez niego w Państwowym Ośrodku (...) w W. nie stanowiła pracy w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i o uwzględnienie odwołania, poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Wskazał, że okoliczność wykonywania przez niego pracy robotnika "transportowego" i "magazynowego" w Państwowym Ośrodku (...) w W. została w niniejszym postępowaniu udowodniona, zaś charakter wykonywanej pracy odpowiadał pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu wykazu A część 8 punkt 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. IPKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720). Sąd Apelacyjny podzielił również stan prawny wskazany jako podstawa rozstrzygnięcia.

Kwestią poddaną pod rozważenie Sądu było zatem rozważanie zarzutu apelacji, czy ubezpieczony wykazał przesłankę legitymowania się okresem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach dla uzyskania prawa do emerytury z tego tytułu. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach, jest pracownik zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia, lecz uregulowania omawianego artykułu nie precyzują szczegółowych przesłanek nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Natomiast art. 32 ust. 4 ustawy odsyła w tej materii do dotychczasowych przepisów, którymi są przepisy rangi ustawy lub wydane na mocy delegacji ustawowej (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNP 2002 Nr 10, poz. 243). Aktem prawnym normującym tę problematykę jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych, ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu. Przepis § 1 ust. 1 rozporządzenia stanowi zresztą, że akt ten ma zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do niego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., IUK 393/10).

Przewidziane w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach prawo do emerytury w wieku emerytalnym niższym niż określony w art. 27 tej ustawy jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, niepublikowany; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, Lex Nr 509022). Podzielając takie rozumienie instytucji emerytury z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach, należy stwierdzić, że wyłącznie takie czynności pracownicze, które są wykonywane w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, kwalifikują pracę jako wykonywaną w szczególnych warunkach. Znaczące są przy tym stopień uciążliwości owych czynników oraz wymagania wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Jedynie, jeśli czynności te wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu. Z uwagi na wyjątkowość regulacji wykonywanie pracy w warunkach szczególnych nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i niebudzący jakichkolwiek wątpliwości.

Mając na uwadze treść art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej i powołane wyżej regulacje należy wskazać, że ubezpieczony udowodnił ogólny okres ubezpieczenia w wymiarze 25 lat, 7 miesięcy i 16 dni okresów składkowych i nieskładkowych, osiągnął wymagany wiek oraz złożył wniosek do Otwartego Funduszu Emerytalnego o wykreślenie go z rejestru członków i przekazanie środków do budżetu państwa. Kwestią sporną było ustalenie, czy wykonywał on przez ponad 15 lat pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze.

Na okoliczność wykonywania przez R. W. pracy w tym charakterze Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z przesłuchania świadków, akt osobowych i przesłuchania samego ubezpieczonego w charakterze strony.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do wskazanego już w odwołaniu od decyzji organu rentowego, jak również podnoszonego w toku postępowania i w apelacji, zarzutu ubezpieczonego dotyczącego nieuwzględnienia mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy w Państwowym Ośrodku (...) w W. od 9 października 1973 r. do 14 marca 1987 r., na stanowiskach robotnika transportowo – magazynowego, brakarza – robotnika transportowego oraz robotnika transportowego – operatora. Jak już wcześniej wskazano, prawo do emerytury w wieku obniżonym jest przywilejem, w związku z czym powinno być wyraźnie przez stronę udokumentowane. To na ubezpieczonym ciąży obowiązek wykazania, że w spornym okresie świadczył pracę w warunkach szczególnych.

Prace w warunkach szczególnych uprawniające do emerytury w wieku obniżonym określone są w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z załącznika do rozporządzenia - wykaz A, dział VIII, poz. 1, wynika, że tylko prace ciężkie załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie, uznane zostały za prace o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości.

W aktach osobowych ubezpieczonego, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, znajduje się szereg dokumentów, które wskazują na wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w spornym okresie na różnych stanowiskach, tj. robotnika – transportowo – magazynowego, brakarza – robotnika transportowego, robotnika transportowego – operatora wózka widłowego. Brak jest w dokumentach jednak wzmianek o tym, że praca świadczona przez ubezpieczonego miała charakter zatrudnienia w szczególnych warunkach. Przedstawione świadectwo pracy ze spornego okresu również nie zawiera żadnej wzmianki o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych. W całym okresie zatrudnienia ubezpieczony tylko okresowo otrzymywał dodatek za pracę w wymiarze 4 godzin dziennie w szkodliwych warunkach, co także przemawia za uznaniem, że praca w tym charakterze nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca ubezpieczonego w głównej mierze polegała na obsłudze wózków widłowych i akumulatorowych. Sąd Odwoławczy nie zaprzecza, że ubezpieczony miał do czynienia z fizycznym przeładunkiem ciężkich towarów. Jednakże sam ubezpieczony, jak też świadkowie zeznający w sprawie przyznali, że miało to miejsce sporadycznie. R. W. nie był zatem narażony na ciągły wpływ warunków szkodliwych. Praca w charakterze operatora wózków widłowych, czy też akumulatorowych, eliminowała w znacznym stopniu wysiłek fizyczny. Ubezpieczony przemieszczał się między magazynami, w związku z czym jego kontakt z czynnikami szkodliwymi nie był stały.

Odnosząc się do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych należy wskazać, że ubezpieczony w żaden sposób nie udowodnił, że miało miejsce uchybienie zasadom logicznego myślenia lub doświadczenia życiowego, a tylko one mogą stanowić o naruszeniu zasad wskazanych w art. 233 k.p.c. Jednocześnie subiektywne przekonanie strony o tym, którym dowodom należy przyznać wiarę oraz przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd.

Po dokładnym zapoznaniu się z całym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, Sąd Odwoławczy uznał, że Sąd pierwszej instancji wyczerpująco uzasadnił dokonaną przez siebie ocenę zeznań. W postępowaniu dotyczącym przyznania prawa do wcześniejszej emerytury nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne. Nie mogą one przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, jeżeli nie mają potwierdzenia w zebranych w sprawie dokumentach pracowniczych, które są kluczowym dowodem i stanowią podstawę do weryfikacji pozostałych dowodów przedstawianych w toku postępowania przez strony. W niniejszej sprawie zeznania świadków stanowią potwierdzenie tego, co zostało zgromadzone w pozostałym materiale dowodowym, a więc w aktach osobowych ubezpieczonego i dokumentacji organu rentowego.

Reasumując, uznać należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zgromadzone w postępowaniu dokumenty pracownicze, akta osobowe i zeznania świadków oraz samego ubezpieczonego, które wyraźnie podważają twierdzenia zawarte w apelacji. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdza, aby ubezpieczony w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace w szczególnych warunkach. Przyjąć zatem należy, że okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Państwowym Ośrodku (...) w W. od 9 października 1973 r. do 14 marca 1987 r., nie można uznać za pracę w warunkach narażających zdrowie ubezpieczonego na szkodliwe czynniki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c, apelację ubezpieczonego, jako nieuzasadnioną, oddalił w całości.

SSA Urszula Iwanowska SSA Jolanta Hawryszko SSA Zofia Rybicka- Szkibiel